

Estimat amic: he rebut la teva del 22 d'abril. Estic assabentat de l'homenatge que organitza el PSUC als companys assassinats pel franquisme. Penso que és una fita important haver aconseguit, després de més de trenta anys, que els actuals dirigents -vitalicis- del partit s'hagin a la fi dignat a donar la seva vènia, sens dubte amb el -com és de rigor- vist-i-plau dels mandataris madrilenys (també vitalicis ●●°).

Cal esperar -i ho desitjo fervorosament- que aquest esdeveniment no serà cap altra cosa que all que, al meu entendre, ha de ser: un acte profundament seriós, un veritable i respectuós homenatge en memoria d'aquells companys que saberen viure, lluitar i morir amb dignitat per Catalunya i per les llibertats dels seus fills des dels rengles d'un partit que fou, durant tant de temps, un baluart a l'avantguarda de la lluita contra el feixistí (malhauradament encara viu, actiu i prepotent) i que, al llarg d'aquests darrers vin, -i-cinc anys -tot sigui dit, entre nosaltres, d'una vegada per totes- s'ha anat transformant en una mena d'organisme híbrid i gairebé inoperant.

Ara, tot i que pugui tal vegada semblar inoportú, no vull estar-me de dir que tinc la impressió que no has analitzat exhaustivament la carta que et vaig enviar l'estiu passat. All! ja t'apuntava quelcom del meu pensament sobre com entenc jo que ha de ser menada a casa nostra la lluita contra l'enemic ancestral, prescindint d'apriorismes, dogmatismes i globalitzacions de caire supranacional. Hi voldria afegir, per tal que quedi ben clar entre tu i jo, que, malgrat el tomb -regressiu- que darrerament s'esta produint dins la mentalitat de gran part de la classe treballadora, encara tinc la mateixa fe de sempre en l'home i en els principis de llibertat i rebel·lia que han prevalgut tiñtre meu -i prevaldran- al llarg de la meua vida. Penso, per tant, sobretot en nom de la profunda i per a mi valuosíssima amistat i estima que ens uneix, que és manifestament necessari dir les coses pel seu nom i no amagar ires el cap sota l'ala ni seguir combregant amb rodes de mol!. D'aquí que vulgui aprofitar aquesta avinentesa per a proclamar la meua total independència d'interessos purament partidistes i, a l'ensens, afermar, pel damunt de tot, la meua més absoluta fidelitat al meu poble, a la meua pàtria -i, doncs, a mi mateix- fins la Glòria alenadao